

TIMELESS
2

Voordat ik loslaat

GABRIELLE MEYER

Gabrielle Meyer

Voordat ik loslaat

Roman

Vertaald door Carola van der Kruk-de Boer

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vertaling: Carola van der Kruk-de Boer
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3887 3
ISBN 978 90 297 3888 0 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *In This Moment* bij Bethany House Publishers, Minneapolis

© 2023 Gabrielle Meyer

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn ouders,
George en Cathy VanRisseghem.
Jullie geloof in Christus en jullie geloof in mij
zijn twee van de grootste geschenken die ik ooit heb gekregen.
Bedankt voor alles.
Ik hou van jullie.

*Eén ding mag u niet over het hoofd zien, geliefde broeders en zusters: voor
de Heer is één dag als duizend jaar en duizend jaar als één dag.*

2 Petrus 3:8 (NBV21)

1

Washington D.C.
18 april 1861

Op de meeste dagen kon ik doen alsof mijn leven normaal was. Ik was een jonge vrouw van twintig jaar die op zoek was naar haar plaats in de wereld en die probeerde de juiste keuzes te maken voor haar toekomst. Het enige verschil was dat ik drie normale levens had, en dat ik op mijn 21e verjaardag, die over slechts achtenhalve maand zou plaatsvinden, zou moeten besluiten welk leven ik wilde behouden en welk ik zou kwijtraken. Voor altijd.

Terwijl ik daar in mijn huis aan Lafayette Square stond en de lange satijnen handschoenen om mijn handen trok, was het comfortabeler om even niet te denken aan de angstaanjagende keuzes die nog voor me lagen – een vaardigheid waarvan veel mensen wensten dat ze erover beschikten, hoewel het aanleren ervan mij veel had gekost.

Hier was ik de dochter van een belangrijke Amerikaanse senator en had ik al sinds het overlijden van mijn moeder als zijn officiële gastvrouw gediend. Daarnaast stond de Amerikaanse Burgeroorlog op het punt te beginnen.

Maar op dit moment waren we vooral erg laat voor onze afspraak in het Witte Huis.

‘Vader,’ riep ik vanuit de ontvangsthal, terwijl Saphira, mijn dienst-meisje, mij de tweede handschoen aanreikte. ‘Mevrouw Lincoln vindt het niet prettig als we te laat komen.’

Uiteindelijk verliet vader zijn kantoor en voegde zich bij mij. Ook hij trok zijn handschoenen aan. ‘Ik ben verbaasd dat ze de boel niet heeft afgeblazen,’ zei hij, zijn normaal gesproken zo goede humeur

leek uitgeblust door alle spanningen van de afgelopen week.

‘Ze heeft haar hele leven gewacht op het moment dat ze het Witte Huis zou kunnen betrekken,’ herinnerde ik hem, omdat we wisten hoezeer Mary Todd Lincoln ervan genoot om de presidentsvrouw te zijn. ‘Ze laat haar plannen echt niet de kop indrukken door zoiets als een oorlog.’

Voor de eerste keer in dagen verscheen er een glimlach op vaders gezicht. ‘Het spijt me dat ik laat ben, Margaret. Ik werd even afgeleid.’ Hij nam de cape aan die Joseph, onze butler en ons manusje-van-alles, hem aanreikte. Er lag iets van irritatie en bezorgdheid in de manier waarop vader zijn geprononceerde wenkbrauwen optrok, en ik verwachtte dat er meer aan de hand was dan alleen afgeleid zijn waardoor hij aan de late kant was.

‘Is er iets?’ vroeg ik.

Vader probeerde de bezorgdheid uit zijn gezicht te weren. ‘Niets om jou mee lastig te vallen, lieverd. Gewoon werk.’

‘Als je een van de adviseurs van president Lincoln bent, is werk nooit “gewoon werk”.’

Saphira legde mijn blauw fluwelen cape over mijn schouders, maar ik hield mijn ogen op vader gericht. Het was eigenlijk nooit moeilijk om zijn gemoedstoestand te lezen. Hij had een ministerspost bekleed en ooit als militair gediend, en gedroeg zich altijd zelfverzekerd en vastberaden. Nu was hij senator en een intieme vertrouweling van de president. Maar ik had nog nooit meegemaakt dat zijn schouders zo afhingen of zijn gezicht zo bezorgd stond als nu.

‘Ik wil je avond niet vergallen.’ Hij legde zijn hand op mijn onderrug en leidde me richting de voordeur. ‘De koets staat op ons te wachten en dit moet een plezierig etentje worden.’

Hij knikte om aan te geven dat Joseph de deur moest opendoen, waardoor ik een glimp van de mistroostige avond opving. De dag was koud en somber geweest en de constante regen die op het dak van ons herenhuis was gevallen, had de straten in modderpoelen veranderd.

‘U hoeft me niet voor de waarheid te beschermen,’ zei ik terwijl ik de capuchon van mijn cape over mijn donkerbruine krullen trok,

die Saphira met haar getalenteerde handen tot een ingewikkeld kapsel had gevlochten.

‘Je hebt gelijk,’ zei hij, waarbij hij me een verzoenende glimlach schonk. ‘Maar dit is mijn probleem, niet dat van jou.’

Hoewel Joseph een paraplu boven mijn hoofd hield, sloeg er toch een natte mist tegen mijn gezicht. Saphira en hij waren twee van de drie personeelsleden die we hadden aangenomen sinds we in de hoofdstad waren gearriveerd. We waren nog maar vijf maanden in Washington, maar ik was hier snel geacclimatiseerd, omdat ik in 2001 ook in deze stad woonde. Er was veel veranderd, maar veel dingen waren ook hetzelfde gebleven. En je kon hier veel beter wonen dan in de wildernis van Salem in Oregon, waar vader ons vorig jaar naartoe had laten verhuizen omdat hij zich daar kandidaat had gesteld voor de senaat.

De regen deed overal modder opspatten en zorgde ervoor dat het witte pleisterwerk van de nabijgelegen St. John’s Church eruitzag alsof het huilde. Ik trok mijn zijden rokken omhoog, in de hoop moddervlekken te kunnen voorkomen, terwijl vader mijn elleboog vasthield en me naar de koets hielp.

De koetsier sprong vanaf de bok van het rijtuig naar beneden en opende het zijportier. Ik aanvaardde zijn helpende hand toen ik in de koets stapte en schikte vervolgens mijn volumineuze rokken om me heen. De omvang van de modieuze hoepelrokken, vooral die hier in Washington, was echt buitensporig geworden – net zoals de meeste dingen in het bovenste segment van de Washingtonse society. Ik kon me niet voorstellen wat de geneeskundestudenten die in 2001 samen met mij in het Georgetown University Hospital werkten, zouden denken van de kleding die ik in 1861 droeg. Ik huiverde bij het idee dat ik in mijn hoepelrokken en zijden avondjapon de Spoedeisende Hulp zou binnenlopen.

Vader nam plaats op de zitplek tegenover me, waarna Joseph het portier sloot en de koets zich in de richting van het Witte Huis begaf. Als het niet had geregend, zouden we zijn gaan lopen, maar de modder was zo dik dat onze schoenen en kleding al geruïneerd zouden zijn tegen de tijd dat we daar aankwamen.

‘Die regen is zo vervelend,’ zei vader, in een poging van gespreks-
onderwerp te veranderen. Ik kon echter nog steeds de bezorgdheid
in zijn ogen zien.

Ik boog me naar voren en legde een hand op zijn knie. ‘U kunt
me vertrouwen, vader. Waar piekert u over?’

Er was niets wat hij me kon vertellen waarvan ik zou schrikken of
wat me zou verbazen. Ik wist meer dan hij over de komende oorlog
– dingen die hij zich nooit zou kunnen voorstellen – omdat ik ook
in 1941 en 2001 leefde. Als ik hier ging slapen, werd ik wakker in
1941, en de volgende dag werd ik wakker in 2001, zonder dat er in
mijn afwezigheid tijd verstreek. Ik wist hoe de toekomst er voor
Amerika uit zou zien.

Ik wenste alleen dat ik ook wist hoe die er voor mij uit zou zien.

Ik wilde vader vertellen dat ons land het zou overleven, hoewel de
kosten daarvoor afschuwelijk hoog zouden zijn en we onze geliefde
president en vriend zouden verliezen. Maar hij wist niet dat ik een
tijdpendelaar was en zou dat ook niet begrijpen. Daarbij wilde ik
het ook niet riskeren dat ik de geschiedenis zou wijzigen door hem
de waarheid te vertellen.

Hij moest de vastberadenheid op mijn gezicht hebben gezien,
omdat hij zei: ‘Het wordt steeds duidelijker dat er spionnen actief
zijn in Washington, die informatie naar Jefferson Davis in Richmond
sturen. Wij hebben echter geen idee wie het zijn en hoe we ze kun-
nen vinden. Het is bijna onmogelijk om een strategie te bedenken als
je niet weet wie onze plannen naar het Zuiden lekt. En nu Virginia
zich van de Unie heeft afgescheiden, is het risico alleen nog maar
groter geworden.’

Iedereen was de afgelopen zes maanden bezig geweest met de
oorlog, maar deze week was toch anders. Er waren zes dagen verstre-
ken sinds de geconfedereerde soldaten in South Carolina het vuur
hadden geopend op Fort Sumter, drie dagen sinds president Lincoln
75.000 vrijwilligers had opgeroepen om de Unie te verdedigen
en één dag sinds Virginia zich bij het Zuiden had aangesloten. We
hadden geweten dat het eraan zat te komen, maar toch voelde het
als de laatste klap. Virginia lag vanuit Washington gezien meteen

aan de overkant van de rivier de Potomac, en de Virginianen konden elk moment de rivier oversteken en onze weerloze hoofdstad binnenvallen. Omdat er slechts een handjevol soldaten waren om de president te beschermen, konden de zuiderlingen deze oorlog gemakkelijk winnen voordat die zelfs maar was begonnen.

Vader legde een hand over die van mij en kneep er zachtjes in. 'Ik kan zien dat dit nieuws je van streek maakt. Zet het uit je hoofd, Margaret. Het is niet jouw last om te dragen.'

'Ik vind het niet verontrustender dan het andere nieuws dat we deze week hebben gekregen.' Door de ruiten van de koets kwam het Witte Huis in zicht, stralend als een baken van hoop te midden van de stormwolken. Als ik nog iets uit vader wilde trekken, moest ik opschieten. 'Weten we waar de spionnen hun informatie vandaan krijgen? Bevinden ze zich binnen de muren van het Witte Huis? In het Congres? Zou een van hen vanavond bij de bijeenkomst kunnen zijn?'

'Ik ben bang dat het allemaal mogelijk is, maar ik wil niet dat jij je daar zorgen over maakt.'

'Hoe zou ik me daar geen zorgen over kunnen maken? Wat als ik zonder het te weten informatie aan de verkeerde persoon doorspeel?'

'Jij weet niets wat je niet zou moeten weten. En daarbij is dit, zoals ik al heb gezegd, mijn probleem, niet het jouwe.' Hij liet zijn blik enkele ogenblikken lang strak op mij rusten, waarbij hij zijn kin op zijn borst legde om mij recht aan te kijken. 'Je bent niet van plan dit los te laten, is het wel?'

Ik boog me naar voren en een glimlach trok mijn lippen omhoog. Ik wist dat de kuiltjes in mijn wangen zijn standvastigheid aan het wankelen zouden brengen. 'Ik kan helpen. Ik heb connecties, va—'

'Nee.'

'Als de spionnen zich in onze sociale kringen rondbewegen, kan ik ze vinden.'

'Dat is veel te gevaarlijk. Deze spionnen zijn bereid hun leven op het spel te zetten, en ze zouden ook niet aarzelen om dat van jou te nemen. Je weet niets van spionage.'

Ik boog me een beetje verder naar hem toe en mijn korset knelde.

‘Waar denkt u dat de zuidelijke spionnen hun informatie vandaan krijgen?’

Hij zuchtte. Hij had eerder tegen mijn sterke wil gestreden en wist dat ik het niet zou opgeven. ‘We weten niet of ze de informatie via hun werk vergaren of via hun sociale contacten. Wat we wel weten is dat ze vitale informatie doorgeven die alleen bekend is bij de mensen die zich het dichtst bij de president bevinden; ze werken dus in elk geval aan de top.’

De koets rolde voor de deur van het Witte Huis tot stilstand en schokte toen de koetsier naar beneden klom. Mijn hoofd tolde van de mogelijkheden wie de president en zijn kabinet bespioneerde. Kende ik die persoon? Was het iemand met wie ik een hechte band had? Zou hij of zij naast me zitten aan het diner?

De koetsier opende het portier en vader stapte naar buiten, schijnbaar opgelucht dat hij het gesprek kon beëindigen. Hij stak zijn hand naar me uit en ik stond hem toe me te helpen om onder de imposante portiek van het Witte Huis uit de koets te stappen.

Toen mijn rokken weer goed om me heen hingen, legde vader mijn hand in de holte van zijn elleboog. ‘Vergeet alsjeblieft dat ik je hier ook maar iets over heb verteld, Margaret.’

Ik kon niet vergeten wat hij had gezegd. Als er spionnen aan het werk waren in de sociale kringen waarin ik mij rondbewoog, moest ik voorzichtig zijn.

‘Kijk niet zo ernstig.’ Vader bewoog met zijn gehandschoende hand mijn kin omhoog. ‘Als we geluk hebben en de almachtige God Zijn zegen op onze zaak laat rusten, zal de oorlog voorbij zijn voordat die is begonnen. Iedereen weet dat het Zuiden bluft, en als het vechten zal beginnen, zullen ze zich al snel realiseren dat we het serieus menen. Dan zullen ze bij zinnen komen en zullen we een oplossing bedenken waar we allemaal mee kunnen leven.’

Toen hij deze woorden uitsprak, sneed er een koude wind door de portiek van het Witte Huis, een voorteken van een toekomst waarvan ik wist dat die heel anders zou zijn.

Een portier opende de voordeur en liet vader en mij naar binnen zonder naar onze naam of uitnodiging te vragen, en zonder ons te fouilleren op wapens. Vader had me verteld dat de portiers altijd ongezien een pistool bij zich droegen, maar ze lieten alles en iedereen toe in het Witte Huis. Op elk moment van de dag konden er honderd of meer onbekende mensen in de gangen van de residentie zitten of staan te wachten op een audiëntie met meneer Lincoln. En soms was dat dagen achtereen het geval. Het was ook heel gebruikelijk om Tad en Willie Lincoln, de zoontjes van de president, onstuimig en zonder begeleiding door het grote huis te zien rennen, of op het dak of in de tuin en de buurt rondom het huis te zien spelen.

Wat was de beveiliging van het Witte Huis in 1861 anders dan in 1941 en 2001.

We werden door de ontvangsthall naar de Rode Salon achter in het huis geleid, maar nog voor we die hadden bereikt, ging er een stel deuren in de gang open en verschenen de Lincolns. Er liep een man naast de president die in een rap tempo met hem sprak. Abraham Lincoln boog zich naar voren om het te verstaan, terwijl hij met een strak en serieus gezicht knikte.

President Lincoln was geen knappe man, maar hij was vriendelijk en wijs. Ik kende hem al het grootste deel van mijn leven, omdat vader en hij al goede vrienden waren sinds ze samen in het Huis van Afgevaardigden in Illinois hadden gediend. Maar hoe vaak ik me ook in zijn gezelschap had bevonden, nog steeds werd ik in zijn aanwezigheid vervuld met ontzag, dat echter altijd meteen werd gevolgd door angst. De wetenschap dat hij over minder dan vier jaar zou sterven – en ik niets zou kunnen doen om dat te voorkomen – brak mijn hart in twee. Het was een van de dingen die mijn tijdpendelende ouders in 1941 me al van jongs af aan hadden geleerd. Ik mocht de geschiedenis niet bewust veranderen. Als ik dat wel deed, zou ik mijn leven in dat tijdspad verliezen.

De president zag ons daar staan en hief zijn hoofd op, waardoor de man naast hem ophield met praten en ook onze kant op keek. Mijn blik kruiste die van de onbekende man. Ik had hem nog nooit

eerder gezien. Hij was nieuw in het Witte Huis – of, in elk geval, nieuw voor mij.

De Lincolns begroetten mijn vader, waarna de president zijn vermoeide glimlach op mij richtte. ‘Wat fijn u te zien, juffrouw Wakefield,’ zei hij, terwijl hij mijn gehandschoende hand in de zijne nam.

Uit eerbied maakte ik een reverence. ‘Het genoeg is geheel mijnerzijds, meneer de president.’ Toen richtte ik me tot mevrouw Lincoln en maakte ook een reverence voor haar.

‘Mag ik meneer Graydon Cooper aan u voorstellen?’ vroeg de president.

Ik was me maar al te zeer bewust van meneer Cooper, hoewel ik me op de Lincolns probeerde te concentreren. Toen onze blikken elkaar weer kruisten nu we veel dichterbij elkaar stonden, kon ik niet anders dan hem bewonderen. Hij was gekleed in een mooi zwart jacquet met een wit overhemd en een zwarte broek. Ook al was hij nog maar ergens achter in de twintig, hij bezat nu al een verfijnd voorkomen en een charme die veel van de saaie politici in Washington ontbeerden. Zijn donkerbruine haar was dik en golvend, kort aan de zijkanen en een beetje langer bovenop. Maar het waren zijn ogen, die een diepe, fluweelbruine kleur hadden, die mijn aandacht trokken.

‘Meneer Graydon Cooper,’ ging de president verder, ‘mag ik u senator Edward Wakefield en zijn dochter, juffrouw Margaret Wakefield, voorstellen?’

‘Aangenaam kennis te maken.’ Meneer Cooper schudde vader de hand en boog zich toen over de mijne. Hoewel hij net nog in een ernstig en diep gesprek met de president van de Verenigde Staten verwickeld was geweest, glimlachten zijn ogen nu, alsof hij iets wist wat ik niet wist. Zijn stem had een verfijnd Brits accent, en zijn greep was verrassend stevig.

‘Aangenaam kennis te maken,’ antwoordde ik terwijl ik weer een reverence maakte, me ondertussen maar al te zeer bewust van zijn warme aanraking, die ik dwars door de lagen stof van onze handschoenen heen voelde. Hij was een ongelooflijk knappe man, hoewel ik door de zelfverzekerdheid die hij uitstraalde, vermoedde

dat hij dat zelf maar al te goed wist.

‘Meneer Cooper heeft net een post binnen het ministerie van Oorlog toegewezen gekregen,’ legde de president uit, overduidelijk blij met die aankondiging. ‘Hij wordt een van de assistenten van meneer Cameron.’

‘We zijn erg blij met hem,’ voegde mevrouw Lincoln eraan toe met haar slepende accent dat verraadde dat ze uit Kentucky kwam. Ze was uitgedost in een prachtige, rozekleurige zijden japon en droeg een ingewikkelde hoofdtooi. ‘Meneer Cooper is nieuw in Washington en daarom hoopte ik dat jullie jongelui vanavond kennis met elkaar konden maken.’ Ze keek met een zelfingenomen glimlach heen en weer tussen mij en meneer Cooper. ‘Ik heb jullie naast elkaar laten plaatsen voor het diner. Ik hoop dat jullie dat niet erg vinden.’

Ik had haar nooit als een koppelaarster gekend, maar nu had ze een schittering in haar ogen. Ze was niet populair in Washington, maar ik mocht haar graag.

‘Ik vind het geen probleem,’ zei meneer Cooper, terwijl hij opnieuw mijn blik ving.

‘Over het diner gesproken.’ Mevrouw Lincoln bewoog zich in de richting van de deuren naar de Rode Salon. ‘Het is tijd om onze gasten te begroeten en hen naar de eetzaal te begeleiden. Meneer Lincoln en ik waren wat laat, waardoor het begin van de maaltijd iets vooruit is geschoven. Zullen we dus maar?’

‘Was ik laat?’ vroeg meneer Lincoln grinnikend. Met zijn gehandschoende hand streek hij langs het kant op de mouw van zijn vrouw. ‘Misschien kunnen mevrouw Keckley en jij jullie werk in het vervolg beter wat vroeger op de dag beginnen.’

Ze negeerde zijn opmerking over de naaister en duwde de deur naar de Rode Salon open. Daar kondigde ze op haar eigen bruuske manier aan dat iedereen haar moest volgen naar de eetzaal.

Meneer Cooper bood me zijn arm aan, zijn ogen nog steeds glimlachend. ‘Blijkbaar zijn we aan elkaar gekoppeld, juffrouw Wakefield. Als we toch naast elkaar zitten, mag ik u dan ook naar het diner begeleiden?’

Waarom voelde zijn vraag meer als een uitdaging? Eentje die ik

met beide handen wilde aangrijpen? ‘Dat mag u zeker.’

Ik liet mijn hand in de ronding van zijn arm glijden en we liepen de Staatseetzaal binnen. Een grote, opzichtige kroonluchter hing in het midden aan het plafond en een wit tafelkleed lag op de tafel, die vol stond met prachtig porselein en kristallen drinkglazen. Midden op de tafel stonden gele bloemen, in dezelfde kleur als het vergeelde behang en het verkleurde tapijt. Deze ruimte was, net zoals alle andere kamers in het Witte Huis, tochtig en verwaarloosd. Schimmel groeide in de hoeken en de meubels verkeerden in de bedroefde staat van verval. Mevrouw Lincoln beklagde de conditie van het huis en sprak vaak over haar plannen om er weer een pronkstuk van te maken, zoals het bedoeld was. Maar veel tegenstanders vonden dat een te lichtzinnige uitgave met het oog op de komende oorlog. Het was een van de vele dingen die haar onpopulair maakten, zelfs bij mannen en vrouwen in haar eigen politieke partij.

Meneer Cooper schoof mijn stoel naar achteren en ik bedankte hem daarvoor. Hij leek me in zich op te nemen. Om de een of andere reden maakte dat me gespannen, hoewel ik niets te verbergen had – niet echt tenminste. Hij rook naar een bedwelmende eau de cologne die ik niet herkende, en toen hij dicht naast me kwam zitten, moest ik mezelf ertoe dwingen aan iets anders te denken dan aan zijn nabijheid. Er waren spionnen om te ontmaskeren en een knappe onbekende vormde daarbij een verschrikkelijke afleiding.

Aan de eettafel had mevrouw Lincoln de touwtjes in handen. ‘Laten we vanavond alstublieft met geen woord over de oorlog reppen.’ Ze wierp een uitdrukkelijke blik op haar echtgenoot. ‘Vanavond,’ ging ze verder, ‘zullen we proberen de opstandelingen in het zuiden te vergeten, en ook de rebellen die zich nog steeds onder ons bevinden, in deze ontaarde stad. Vanavond zullen we genieten als beschaafde mensen.’

‘Bravo!’ zeiden een paar mannen terwijl ze hun kristallen drinkglazen in de lucht hieven.

Ik bestudeerde de mannen en vrouwen die rondom de tafel zaten. We waren met z’n twintigen, allemaal mensen die belangrijk waren in de wereld van meneer Lincoln. Kon een van hen een spion zijn?

Het was onmogelijk om daar achter te komen zonder naar gesprekken te luisteren, vreemde gedragingen op te merken en op zoek te gaan naar onwaarschijnlijke onderlinge banden.

Niemand hield echter mijn aandacht zozeer in zijn greep als de man naast me. Anders dan de anderen hief hij zijn drinkglas niet om te proosten, en hij glimlachte ook niet instemmend, wat mij tot nadenken stemde. Als hij loyaal was aan de Lincolns en werkte bij het ministerie van Oorlog, zou hij dan niet hetzelfde enthousiasme moeten tonen als alle anderen? Maar in plaats daarvan bleef zijn gezicht neutraal, bijna berekenend.

Wie was deze man? Waar kwam hij vandaan? Bijna alle mensen in de kleine kring rondom president Lincoln waren personen die ik al bijna mijn hele leven kende. Meneer Cooper was volledig nieuw voor mij. En daarbij was hij ook nog eens een buitenlander.

Er werd een kom dampende, naar basilicum geurende tomatensoep voor mij neergezet, en toch had ik plotseling geen trek meer. Zenuwen leken mijn maag in te snoeren toen ik me afvroeg hoe trouw meneer Cooper was aan de Unie. Vormde hij een risico voor ons geliefde land en de president van wie ik hield?

‘Geniet u van dit soort aangelegenheden, juffrouw Wakefield?’ vroeg meneer Cooper, waarmee hij mijn gedachten onderbrak.

‘Ik kan ermee leven. En u?’ vroeg ik op mijn beurt.

Dezelfde glimlach als eerder zorgde ervoor dat zijn ogen iets werden opgetrokken, de glimlach die suggereerde dat hij een grap kende waar ik geen weet van had. ‘Ik denk dat die van vandaag best prettig zou kunnen zijn.’

‘Ik heb het gevoel dat u weleens gelijk kunt hebben.’

‘Ik heb het bijna nooit bij het verkeerde eind.’

Daar moest ik om lachen, ik kon het niet helpen. Hij leek compleet van zichzelf overtuigd, hoewel ik wel zag dat hij me plaagde.

Hij glimlachte naar me. ‘Volgens mij geniet u wel van dit soort sociale verplichtingen, maar toch heb ik het idee dat u liever iets wezenlijkers zou doen, iets zinvollers. Misschien streeft u wel een doel na dat niet helemaal sociaal aanvaardbaar is.’

Die opmerking verraste me, hoewel ik mijn uiterste best deed

om dat niet te laten merken. Ik zou liever geneeskunde studeren of voor de zieken en gewonden zorgen – dat was wat ik in 1941 en 2001 deed. Hier, in 1861, had ik niet de vrijheid om mijn passies te volgen. Nog niet.

Ik mocht hem niet laten merken dat hij gelijk had. Het zou gemakkelijker zijn om hem terug te plagen en zelf een sturende vraag te stellen. ‘Kunt u gedachten lezen, meneer Cooper? Maakte u misschien deel uit van een circusact voordat u naar Washington kwam en zich bij ons voegde?’

Hij pakte zijn zilveren lepel op en doopte die in zijn soep, terwijl er nog steeds een glimlach in zijn ogen twinkelde. ‘Een circusact? Nee. Gedachten lezen? Misschien.’

‘Dan zal ik mijn best doen aan niets te denken als ik bij u in de buurt ben.’

‘Dat zou jammer zijn.’ Het lukte hem me het gevoel te geven dat ik naast hem de enige andere persoon in deze ruimte was. ‘Ik zie een grote intelligentie in uw ogen. U bent een oude ziel, juffrouw Wakefield. Erg wijs voor uw leeftijd. Ik zou het afschuwelijk vinden als u die voor mij verbergt.’

Mijn stemming werd ernstig toen we elkaar bestudeerden. Kon hij de waarheid in mijn ogen lezen? Ik was inderdaad een oude ziel. Ik leefde al zestig jaar, in drie verschillende tijdspaden, waarin ik wijsheid en kennis vergaarde. Ik had drie verschillende lichamen, maar één enkel bewustzijn. Ik zag er in elke tijd hetzelfde uit – twintig jaar oud – maar wat er in het ene tijdspad met mijn lichaam gebeurde had geen effect op mijn lichaam in de andere twee. Als ik in het ene pad een bot brak, waren mijn botten in de andere twee volledig intact. Het enige wat hetzelfde bleef, was mijn geest, die in elk pad herinneringen, informatie en kennis vergaarde.

Kon meneer Cooper dat allemaal zien door gewoon in mijn ogen te kijken?

Dat was onmogelijk, en toch zorgde de manier waarop hij nu naar me keek, alsof hij diep in mijn ziel kon kijken, ervoor dat er vlinders door mijn buik begonnen te fladderen en mijn wangen warm werden.

‘Heb ik u zenuwachtig gemaakt?’ vroeg hij terwijl hij zijn soeplepel in zijn kom liet zakken en me ondertussen nog steeds taxerend in zich opnam.

Ik plakte een ingestudeerde glimlach op mijn gezicht, de glimlach die ik me eigen had gemaakt tijdens de campagnes van mijn vader, om mijn echte gevoelens te verbergen. ‘Ik ben eigenlijk best ontspannen.’

‘U liegt.’ Hij glimlachte en nam een hap van zijn soep, waarna hij de lepel weer in de kom doopte. ‘Maar dat maakt niet uit. Ik zal uw geheimen uiteindelijk toch wel ontwaren.’

‘En ik die van u.’

‘Wat geeft u het idee dat ik geheimen heb?’

‘Iedereen heeft geheimen, meneer Cooper.’

Hij knikte en hief zijn drinkglas in een spottend saluut. ‘Dan zullen we moeten ontdekken wie wiens geheimen als eerste blootlegt. Dat de beste man – of vrouw – moge winnen.’

Ik hief mijn eigen glas en knikte, terwijl er een golf van opwinding en energie door mijn lijf trok.

Dit werd leuk, hoewel het ook erg gevaarlijk kon worden.

Drie werelden, één onmogelijke keuze

Maggie heeft de gave om tussen drie tijden te reizen en zo drie verschillende levens te leiden. In 1861 helpt ze haar invloedrijke vader in Washington bij overdadige feesten, terwijl ze liever de gewone soldaten zou verzorgen die de stad binnenstromen. Intussen wordt haar aandacht getrokken door een mysterieuze Britse heer. In 1941 werkt ze als verpleegster op een schip, waar ze zij aan zij staat met een botte, maar aantrekkelijke arts. In 2001 droomt ze als briljant geneeskundestudent van een carrière als chirurg en kruist haar pad dat van een charmant congreslid.

Op haar 21e verjaardag moet Maggie een keuze maken: ze mag één leven behouden en moet de andere twee voorgoed achterlaten. Maar hoe kan ze kiezen als alles wat haar lief is op het spel staat?

GABRIELLE MEYER schrijft historische romans geïnspireerd op echte mensen, plaatsen en gebeurtenissen. In haar *Timeless*-serie neemt ze je mee naar interessante periodes uit de geschiedenis, zoals de Amerikaanse Revolutie, de heksenverbrandingen in Salem en de Drooglegging.

ISBN 9789029738873 NUR 342

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT